

Basnæs Slutningen af August 1581.

Kirsten Bølle til Birgitte Bølle.

Om Indbydelsen til Kongens Datters Daab, som hun haaber, Kristoffer og Birgitte vil følge ; det bliver vanskeligt at faa et Stob; hun beder Birgitte skrive, naar de kommer; om den Ulykke, Ejler Kr af se er kommen i; hun beder Birgitte besørge nogle Breve til Mette Rosenkrans og Malene Povisk.

Mynn allerkiiereste søster, gudtt verre altidtt mett deg, och hand haffue deg y siinn nadiige beuariing, att du matt lenge leffue y guds frøchtt mett møgen langvarendis helbre och vellfartt bade ttiill sell och liiff, dett vell yeg ttroligen ønske och bede gudtt om. Yeg ttaker deg, m. a. k. s., saa høgeliigenn och ganske giierne for allt søsterlig hulhedtt, møgett erre och godtt, som du meg alttiidtt y saa mange made giiorrt och beuiistt haffuer, huiis du skaltt alle miine dage fiinde meg for dynn hulle søster ganske goudtviilig ttiill att forskylde aff myn riinge formue y alle dii made, yeg vedtt att giøre, der du kandtt haffue erre, tthieneste och godtt aff, som yeg deg diis pliicttig er, och du yke skaltt haffue thuil paa, saa lenge yeg leffuer. M. h. s., yeg kand yke skriiffue, saa rett fastt som meg forlenges efftter miin kiire broder och deg och vell ønske, att gudtt vell føiige ttiidenn, att vy snartt fiindis sunde, mett glede och y guds frøchtt. Och vedtt yeg, att y har nu bekomett konglig maiisttas breff, att du skaltt vere fader¹, och ttror yeg yke andett, att miin kiire broder och du komer yo her offuer, och ttror yeg viistt, att der som gudtt forbyde, att y yke kom, da fortthien y ett sttortt vvenskaff, dii beder yeg deg giierne, m. a. k. s., att du ttenker nu ald lelighedtt och rader miinn broder ttiill, att y viistt komer, y huadtt forsømelse [s. 327](#) y skall haffue deraff, yeg kand vell ttenke, hor besuerligett dett er eder, att y skulle saa snartt drage derfra. Och sender yeg deg enn sedell paa saa mange, som yeg kunde forfare, hand hade breffue ttiill, och fiick yeg och breff, gudt almecstte vnnde meg, att yeg kunde bekomme ett smochtt sttab, yeg befrøchter meg, att dett skall vere vndít att bekomme, for ttiiden er saa kortt, och fiik yeg konglig maiistiis breff yke før y y (!) affttes, daa badtt yeg den leger¹, att hand viille gaa sttraxtt ttiill Gunderslaff, daa vor dett yke andett muligtt, andett end hand viille yo ttyll Eskiillsttrop førstt och saa fra Gunderssløff och ttyll Voringbore, och vor ham befalett, att hor dii vor ycke selff hiime, daa skulle hand andttore deres foger breffuen. M. h. s., skriff meg nu ett ordtt ttiill, hor snartt y komer her offuer, och hor miin kiire broder och deg liider, gudtt almecstte giiffue, att y kome gladtt och helbre, och att yeg maa alttiidtt høre, att eder maa liide vell, da vedt gudtt, att eders sundhedtt skall vere meg saa kiiertt aff allt mett hiiertte som min egen vellfartt. Och kand yeg yke skriiffue, saa rett hiierttelig bedrøffuedtt som yeg er for denn sttore vløke, som yeg vedtt vell, du har hørtt, der miin kiire broder Eyller² er komen y, denn almecstte gudt ttrøstte hans bange samuiitiighedtt och vnnde ham vell att bliiffue forliigett førstt mett gudtt och saa faa kon. maystts. vvenskaff och saa bliiffue forliigett mett saliige Ttyges sleet och vener, och att denn arme bedrøffuedtt mandtt matte kome ttiill fredt och rolighedtt ygenn, och haffuer yeg aller hørtt enn sttøre vløke, den almecstte gudtt for siinn kiire søns skyldtt giiffue dii beste medell och radtt hery, att dett matte kome ttiill enn goudtt forliigelse, och gudtt ttrøstte och husualle denn [s. 328](#) arme, bedrøffuedtt mandtt och hans bedrøffuedtt høstru och børnn¹ och vos andenn hans goude vener. M. h. s., er minn

ganske venlige bøn ttiill deg, att der som du eler miin broder skall vere Prebenn Gyldensttiernes fader², att eders bodtt matte ttage diise tthu breff mett syg, som yeg har skreffuen Mette Rosenkrans och Malene Paaviisk³ tty 11. Preben har ben meg ttiill fader, saa har yeg skreffuett Malene ttiill, att hunn vell sttaa fader for meg, och der som eder yke stteds bodtt diidtt, daa beder yeg deg paa dett venligeste, att eders fogett matte forskiikett dem ttiill Rasmus Ybsen y Morop⁴ och ttegne paa en sedell, att hand skulle føre dem ttiill Vasbore ttiill Preben Gyldenstyernes gardtt. M. h. s., yeg vell nu yke lenger bemøde deg mett denne myn velmentte skriiffuelse, och vell nu ynthett forbyde meg ymodtt deg, mens saa lenge yeg leffuer, daa skaltt du fiinde meg y ald hulhedtt, som deg bør att fiinnde diinn hule søstter, ganske godtviliig ttiill att giøre aff formuen allt⁵.